

dog af Værdi for en zoologisk Have, hvilket giver sig Udslag baade i den dyre Købesum for dem og i Tilstrømningen af Folk, som ønsker at se dem. Hvad nu angaar den Saga, at Zoologisk Have i København skulde fodre sine Slinger med levende Dyr, vil jeg sige, efter at have undersøgt Sagen meget nøje, at Fodring med levende Dyr finder ganske vist Sted, men kun i enkelte Tilfælde, nemlig naar en Slange ikke paa nogen Maade vil tage Føde til sig. Levende Dyr sættes da ind til en saadan Slange for at hidse dens Appetit, men det sker kun i ringe Maal, og disse levende Dyr bliver aldrig pint. Der kommer nemlig aldrig levende Dyr ind til Slinger, som er bange for Slangen. Det er kun Kaniner og Marsvin, der sættes levende ind til Slangerne, og ingen af disse Dyr har Spor af Frygtfølelse for Slinger. Naar de sættes ind til Slangen, hopper de straks rundt i Slangeburet og sætter sig tidt, naar Slangen ligger rullet sammen, op paa selve Slangen og giver sig til at børste deres Skæghaar, eller hvad de ellers kan finde paa. De er aldrig ængstelige, idet de slet ikke kender noget til Slinger. Hvis saa en saadan Kvælerslange, som i lang Tid ikke har villet tage Næring til sig, ved at se den levende Kanin eller det levende Marsvin, faar Lyst til at æde Dyret, aabner den sine Ringe og i samme Nu, den klemmer til, er Dyret dødt. Naar Slangen derpaa, efter maaske i flere Maaneder ikke at have villet spise, har begyndt at æde, det vil sige, har Betingelser for at opretholde Livet i det lange Løb, faar den ikke flere levende Dyr, men naar Gabet er aabent, gives der den slagtede Dyr, endog saa store slagtede Dyr som en Gedebuk paa 28 Pd., hvis Horn er afhuggede. Og det gaar i Regelen meget godt for Slangen med at faa saadant et Dyr til Livs, og efter et saadant Maaltid kan den holde sig rolig en Maanedes Tid eller to uden at spise. Det er saa sjældent, at Slinger fodres med levende Dyr, at det, som sagt, kun er, hvor det er aldeles nødvendigt for at holde Slangen i Live, idet den ellers absolut ikke vil tage Næring til sig, og til saadan Fodring anvendes, som sagt, kun Dyr, der ikke nærer Frygt for Slangerne. Der er ikke Tale om nogen Angstfølelse hos disse Foderdyr, og det skulde vel være Angsten, som pegede paa, at der her fandt Dyrplageri Sted. Ej heller er det en langvarig Affvelsmaade, som her finder Sted, idet Døden følger øjeblikkelig, efter at Slangen har grebet Dyret.

Efter disse Bemærkninger, som skyldtes den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, vil jeg tillade mig kort at gaa over til en Omtale af Lovforslaget.

Det er en Fejltagelse, naar det ærede Medlem fra Odense og det ærede Medlem fra Aakirkeby omtaler den tidligere Lovgivning paa Dyrebeskyttelsesomraadet som saa fuldstændig ufyldestgørende. Det maa man ikke sige om Straffelovens § 297. Den indeholder i Virkeligheden en meget god Formulering, og naar den bliver suppleret paa den Maade, som Straffelovkommissionen har gjort det, saa at vi ogsaa faar Dyrenes Røgt og Pleje med, rammer vi vistnok ikke blot det centrale, men ogsaa i væsentlig Grad Udenværkerne af det, der her er foreslaaet, saa at der ikke bliver mange Tilfælde af Mishandling eller daarlig Behandling af Dyr, som ikke vil kunne rammes ved denne Paragraf. Den nugældende Straffelovs § 297 siger: „Hvo, som gør sig skyldig i raa Mishandling eller anden grusom eller oprørende Behandling af Dyr, navnlig af Husdyr“ — men altsaa ogsaa vilde Dyr — „bliver at straffe med Bøder indtil 200 Rd. eller med simpelt Fængsel indtil 4 Maaneder.“ Efter den Paragraf, er der straffet for Dyrplageri i ikke faa Tilfælde om end maaske ikke i alle Tilfælde, hvor der burde være straffet, og mange af de Forhold, som omtales i det foreliggende Lovforslag, vil kunne rammes uden nogen Ændring i vor nuværende Ret. Lovforslagets §§ 1 og 2 siger i Virkeligheden ikke meget andet, end hvad der fremgaar af den nuværende Straffelovs § 297. Lad os f. Eks. tage § 2, hvor der findes Bestemmelser om Vejenes Stigningsforhold og om Vognes for tunge Belastning ved Bakker. I saa Henseende er der allerede nu som Følge af Andragender fra vore Dyrevenner for adskillige Aar siden truffet saadanne Foranstaltninger særlig ved Geels Bakke og ved Taarbæk Bakke, som er de vigtigste Udførselsveje for Udflyttere fra København i Sommertiden, at intet Dyrplageri kan finde Sted der. Alle Vognmænd, der foretager Flytninger, er blevet tvunget til at tage dobbelt Forspand for at transportere Flyttevogne opover disse Bakker, og intet Læs maa føres over Bakkerne med Forspand, som er ufyldestgørende.

Jeg skal ikke komme ind paa de Ting, som allerede er blevet berørt af tidligere ærede Talere, da jeg regner det for unødvendigt. Men jeg skal anføre, at naar Lovforslaget indeholder saadanne Forskrifter, som nærmest synes at stamme fra